

ΕΛΟΪ ΜΟΡΕΝΟ

ΑΟΡΑΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Άδρατος**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Invisible

Από τις Εκδόσεις Penguin Random House Grupo Editorial, Βαρκελώνης 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Eloy Moreno

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δέσποινα Δρακάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Edgardo Carosia

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Eloy Moreno, 2020

© Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U., Travessera de Gràcia, 47-49. 08021 Barcelona, 2020

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2024

ISBN 978-618-01-5666-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΕΛΟΪ ΜΟΡΕΝΟ

ΑΟΡΑΤΟΣ

Μετάφραση: Δέσποινα Δρακάκη

Ήρωας μπορεί να είναι ο οποιοσδήποτε, ακόμα και κάποιος που κάνει κάτι πολύ απλό, όπως να τυλίξει με ένα παλτό έναν νέο για να του δείξει ότι ο κόσμος δεν έχει τελειώσει.

ΜΠΑΤΜΑΝ
Ο σκοτεινός ιππότης

Δε χρειάζεται να έχεις ακτίνες X στα μάτια για να δεις ότι κάτι δεν πάει καλά.

ΣΟΥΠΕΡΜΑΝ

Έχει πάνω από πέντε λεπτά στη γωνία απέναντι και κοιτάζει προς την πόρτα χωρίς να ξέρει τι να κάνει· να μπει τώρα ή να επιστρέψει αύριο με τους ίδιους δισταγμούς όπως σήμερα.

Εισπνέει βαθιά και αρχίζει να περπατάει. Διασχίζει τον δρόμο σχεδόν χωρίς να κοιτάξει δεξιά αριστερά και, έπειτα από λίγα μέτρα πεζοδρομίου, σπρώχνει φοβισμένα την πόρτα.

Έφτασε.

Της λένε να καθίσει ένα λεπτό στον καναπέ που υπάρχει στην αίθουσα αναμονής και θα την εξυπηρετήσουν αμέσως.

Όσο περιμένει, παρατηρεί τα έργα που καλύπτουν τους τοίχους, σχέδια που μάλλον σπάνια θα εκτεθούν σε μουσείο, αλλά που πιθανότατα θα τα δει πολύ περισσότερος κόσμος.

Όχι στη δική της περίπτωση. Το δικό της θα το βλέπει μόνο εκείνη, κανένας άλλος. Τουλάχιστον αυτό πιστεύει τώρα.

Έπειτα από λίγα λεπτά τής λένε να περάσει σε μια άλλη αίθουσα, πιο μικρή, πιο σκοτεινή, πιο προσωπική...

Και όταν μπαίνει, τον βλέπει.

Ξαπλωμένο στο τραπέζι, μεγάλο, πολύ μεγάλο, τόσο ώστε να της καλύψει ολόκληρη την πλάτη: έναν γιγάντιο δράκο.

Της εξηγούν και πάλι πώς θα είναι η διαδικασία, πόσο θα

πάρει, ποια μέθοδο θα χρησιμοποιήσουν... και, κυρίως, την προειδοποιούν ότι, αν πονάει σε μια κανονική πλάτη, στη δική της θα πονέσει ακόμα περισσότερο.

Το σκέφτεται και πάλι για λίγα δευτερόλεπτα.

Αποφασίζει να προχωρήσει.

Βγάζει το μπλουζάκι και το παντελόνι, βγάζει επίσης το σουτιέν, κι έτσι, γυμνή στην ουσία, ξαπλώνει μπρούμυτα στο ντιβάνι, αποκαλύπτοντας μια πλάτη που την πονάει να τη βλέπει. Μια πλάτη γεμάτη ουλές –από εκείνες που γεννιούνται από εγκαύματα–, οι οποίες μεγάλωναν μαζί με το δέρμα μιας γυναίκας που πριν χρόνια, όταν ήταν ακόμα παιδί, επισκέφτηκε την κόλαση.

«Ξεκινάμε», ακούει.

Και ανατριχιάζει, και κλείνει τα μάτια τόσο σφιχτά που επιστρέφει στο παρελθόν, τη στιγμή που συνέβησαν όλα.

Έχει περάσει πολύς καιρός, κάθε φορά όμως που το σκέφτεται μπορεί να νιώσει τον πόνο και τον φόβο, δεν υπάρχει τρόπος να τα διαγράψει. Με το πέρασμα των χρόνων έχει συνειδητοποιήσει ότι κάποιες αναμνήσεις πονάνε λες και είχαν συμβεί χτες.

Κι έτσι, λίγο λίγο, πάνω σε ένα ανάγλυφο δέρμα που μυρίζει παρελθόν, ένας δράκος ζωντανεύει ολοένα.

Έπειτα από αρκετές ώρες που το μυαλό της ταξίδευε από το παρόν στο παρελθόν, σαν πουλί που φοβάται τόσο πολύ να πατήσει στο έδαφος και συνεχίζει να πετάει, η γυναίκα σηκώνεται για να κοιταχτεί στον καθρέφτη.

Και να, εκεί, η αρχή ενός δράκου, του δράκου της. Ενός δράκου που γεννιέται ακριβώς εκεί όπου η ράχη συναντιέ-

ται με τους γλουτούς και που θα τελειώσει, σε λίγες μέρες, όταν θα έχει ολοκληρωθεί, στον αυχένα.

Αναστενάζει και χαμογελάει, επιτέλους το αποφάσισε.

Αυτό που δεν ξέρει ακόμα είναι πως θα υπάρξουν στιγμές που ο δράκος αυτός θα ξυπνήσει και δε θα μπορεί πάντα να τον ελέγξει.

Αυτό που δεν ξέρει ακόμα είναι πως δεν είναι εκείνη που κάνει τατουάζ έναν δράκο στην πλάτη, αλλά πως ο δράκος είναι αυτός που έχει βρει ένα κορμί πάνω στο οποίο μπορεί να ζήσει.

* * *

ΑΟΡΑΤΟΣ

Μου συνέβη και πάλι το ίδιο.

Μόλις ξύπνησα τρέμοντας, με την καρδιά μου να χτυπάει στα πλευρά μου, σαν να θέλει να ξεφύγει από το σώμα μου, και με την αίσθηση ότι ένας ελέφαντας έχει κάτσει στο στήθος μου.

Είναι φορές που δυσκολεύομαι τόσο πολύ να πάρω ανάσα, που σκέφτομαι ότι, αν δεν ανοίξω το στόμα μου, θα μείνω χωρίς αέρα.

Το καλό νέο είναι πως πλέον ξέρω τι να κάνω. Μου το εξήγησαν την πρώτη μέρα που έφτασα εδώ, ή μάλλον την τρίτη, αφού από τις πρώτες δύο δε θυμάμαι τίποτα.

Πρέπει να αρχίσω να μετράω από το ένα μέχρι το δέκα ενώ ανασαίνω, και να ανασαίνω αργά, προσπαθώντας να κάνω σιγά σιγά το σώμα μου να ηρεμήσει, την καρδιά μου να γυρίσει στη θέση της και εκείνον τον ελέφαντα να φύγει.

Ένα, δύο, τρία... εισπνέω και εκπνέω.

Τέσσερα, πέντε, έξι... εισπνέω και εκπνέω.

Εφτά, οχτώ, εννέα, δέκα, εισπνέω και εκπνέω...

Και ξεκινάω πάλι από την αρχή.

Είναι επίσης σημαντικό, όταν ξυπνάω, να μην τρομάζω. Μου είπαν να προσπαθώ να θυμηθώ ότι βρίσκομαι σε ένα

ασφαλές μέρος, και να μην αγχώνομαι... για να αποφύγω ό,τι συνέβη το πρώτο βράδυ που, μόλις άνοιξα τα μάτια μου, τρόμαξα τόσο πολύ που άρχισα να ουρλιάζω.

Και αυτό κάνω τώρα: προσπαθώ να μην τρομάξω, περιμένω να φτάσει στα μάτια μου το λίγο φως που υπάρχει γύρω μου, ένα φως που σταδιακά με βοηθάει να διακρίνω όσα με περιβάλλουν.

Ένα, δύο, τρία... εισπνέω και εκπνέω...

Τέσσερα, πέντε... εισπνέω και εκπνέω.

Έξι, επτά...

Φαίνεται να λειτουργεί, φαίνεται πως δεν τρέμω πια, πως η καρδιά μου ησυχάζει και αυτός ο καθισμένος ελέφαντας στο στήθος μου έχει ήδη σηκωθεί.

Μένω ακίνητος.

* * *

Τώρα που είμαι πιο ήρεμος, αρχίζω να διακρίνω διάφορους ήχους: βήματα που ακούγονται από μακριά, πολύ αργά... σαν σώματα που σέρνουν τα πόδια τους· φωνές, ψίθυροι, λέξεις που δεν καταλαβαίνω· παράξενοι ήχοι, σαν άνθρωποι που κλαίνε σιωπηλά, που παραπονιούνται με το στόμα καλυμμένο· και πότε πότε σιωπή, και πότε πότε κάποια κραυγή... και ακόμα χίλιοι ήχοι.

Αχ, και ανάμεσα σε όλους αυτούς τους ήχους υπάρχει ένας δικός μου, λέω δικός μου επειδή βρίσκεται μέσα στο κεφάλι μου. Είναι σαν δυνατό σφύριγμα, τόσο δυνατό που ώρες ώρες μού φαίνεται σαν βελόνα που μου διαπερνάει τ' αυτιά πέρα για πέρα. Έρχεται και φεύγει όλη τη μέρα, αλλά με ενοχλεί περισσότερο τα βράδια, όταν όλα είναι σιωπηλά.

Ένα, δύο, τρία... εισπνέω και...

Και σταματάω να μετράω, νομίζω ότι τα έχω καταφέρει.

Γι' αυτό, τώρα που είμαι πιο ήρεμος, που ξέρω πού βρίσκομαι, αρχίζω να κουνιέμαι, και τότε είναι που έρχεται ο πόνος. Κουνάω τα δάχτυλά μου, ανοίγω και κλείνω αργά τις παλάμες μου, πρώτα την αριστερή, μετά τη δεξιά, μετά και τις δύο ταυτόχρονα. Προσπαθώ να κουνήσω τον αυχένα μου κι αυτό πονάει, πονάει πολύ, συνεχίζω όμως να προ-

σπαθώ, γυρίζω το κεφάλι μου σιγά σιγά και προς τις δύο πλευρές.

Συνεχίζω.

Αρχίζω να κουνάω επίσης τα πόδια μου, πρώτα το αριστερό και μετά το δεξί...

Και τότε, ενώ προσπαθώ να λυγίσω το δεξί μου πόδι, συνειδητοποιώ ότι ένα χέρι σφίγγει τον μηρό μου.

Τρομάζω και πάλι.

Αρχίζω να τρέμω.

Ο ελέφαντας επιστρέφει ξανά.

Ένα, δύο, τρία... εισπνέω και εκπνέω.

Τέσσερα, πέντε, έξι... εισπνέω και εκπνέω.

Εφτά, οχτώ, εννέα...

* * *

Ισιώνω ξανά το πόδι μου, όμως το χέρι δε με αφήνει.

Προσπαθώ να θυμηθώ τι συμβαίνει, γιατί βρίσκεται εκεί αυτό το χέρι, γιατί ακούω το δυνατό αυτό σφύριγμα, γιατί βρίσκομαι σε αυτό το κρεβάτι, γιατί μερικές φορές έχω την αίσθηση ότι βρίσκομαι κάτω από το νερό, ότι πνίγομαι...

Ψάχνω απέναντι στον τοίχο με το βλέμμα το μικρό ρολόι, είναι από αυτά με τους αριθμούς που μπορείς να τα δεις στο σκοτάδι: 2:14, πάνω κάτω όπως τα τελευταία βράδια. Απ' ό,τι φαίνεται, παρά τα χάπια, δεν μπορώ να κοιμηθώ περισσότερο από τρεις τέσσερις ώρες συνεχόμενες.

Κι όμως, τα πράγματα βελτιώνονται: δεν ουρλιάζω πια όταν ξυπνάω, δεν κλαίω πια από τον πόνο όταν κουνιέμαι και κάθε φορά κάνω όλο και λιγότερο να θυμηθώ πού βρίσκομαι. Α, και το πιο σημαντικό από όλα, ο κόσμος μπορεί πια να με δει.

Νομίζω ότι από τότε που συνέβη το ατύχημα δεν μπορώ πια να είμαι αόρατος, ίσως το χτύπημα να με άλλαξε από μέσα ή ίσως οι δυνάμεις όπως έρχονται να φεύγουν κιόλας. Είμαι πέντε μέρες εδώ και ακόμα δεν τα έχω καταφέρει.

Θα προσπαθήσω να κοιμηθώ λιγάκι, κι ας είναι μόνο για μια ώρα, γιατί και μια ώρα καλή είναι.

Κλείνω τα μάτια.

Μετράω από το ένα έως το δέκα.

Αναπνέω αργά.

Το χέρι είναι ακόμα εκεί, μου πιάνει το πόδι.

* * *

Το χέρι με τα εκατό βραχιόλια

Την ίδια στιγμή που κάποιος πρώην αόρατος προσπαθεί να ξανακοιμηθεί, πέντε χιλιόμετρα μακριά, σε ένα μικρό δωμάτιο ενός εξαώροφου κτιρίου, ένα χέρι γεμάτο βραχιόλια έχει ξυπνήσει. Το ίδιο συμβαίνει αμέσως και στο σώμα στο οποίο ανήκει.

Είναι πέντε μέρες τώρα που δεν μπορεί να κοιμηθεί καλά, από τότε που συνέβη το ατύχημα. Παίρνει επίσης χάπια, ούτε κι αυτά όμως έχουν κάποιο αποτέλεσμα.

Ευπνάζει αγχωμένη τα βράδια, αρχίζει να περπατάει πέρα δώθε στο δωμάτιο μες στ' άγρια χαράματα και κοιτάζει διαρκώς από το παράθυρο έναν ουρανό τόσο μαύρο όσο είναι τώρα και η συνείδησή της.

Εδώ και πέντε μέρες βλέπει τη ζωή θολή, σαν να φοράει γυαλιά δακρύων που δεν είναι ικανή να βγάλει. Εδώ και πέντε μέρες γράφει γράμματα αγάπης που ξεκινούν με οργή και τελειώνουν με μίσος. Γράμματα αγάπης που ίσως να μη φτάσουν ποτέ στον προορισμό τους, που θα καταλήξουν στα σκουπίδια και στη λήθη.

Κοιτάει το κινητό, σιωπηλό εδώ και πολύ καιρό. Ανοίγει τις φωτογραφίες και χρειάζεται να γυρίσει πολλούς μήνες πίσω για να βρει κάποια που να την ενδιαφέρει.

Κι εκεί βρίσκει την πρώτη, χαμογελάει, οι τρεις τους στην παραλία.

Κι εκεί βρίσκει τη δεύτερη, εκείνος μόνος, να της κλείνει το μάτι από μακριά. Κι άλλη, πιο πρόσφατη, από τα τελευταία γενέθλια, όταν φύσηξε τόσο δυνατά τα κεριά που η τούρτα κόντεψε να απογειωθεί.

Και η τέταρτη, και η πέμπτη, κι άλλη, κι άλλη... και όσο αυξάνεται η ταχύτητα του δαχτύλου της που περνάει τις εικόνες έρχονται τα δάκρυα και η οργή, και η ανημποριά και ο πόνος... επειδή κι αυτός στο τέλος έρχεται πάντα.

Πετάει το κινητό στο πάτωμα, σε μια ανώφελη προσπάθεια να σβήσει με αυτόν τον τρόπο το παρελθόν, και σωριάζεται στο κρεβάτι.

Και είναι ακριβώς εκείνη τη στιγμή, μέσα στον πόνο και στα σεντόνια, όταν επιτέλους παίρνει την απόφαση που καθυστερούσε αρκετές μέρες.

* * *

Πάλι εκείνο το απαίσιο σφύριγμα που με ξύπνησε· είναι σαν κάποιος να μου έχει βάλει στο αυτί μια σφυρίχτρα και να μη σταματάει να τη φυσάει.

Φέρνω τα χέρια στα αυτιά μου, τα σκεπάζω δυνατά, κλείνω τα μάτια και ανοίγω το στόμα όσο περισσότερο μπορώ... αλλά ο ήχος συνεχίζεται μέσα.

Αναπνέω αργά μέχρι που, λίγο λίγο, φαίνεται να περνάει. Φαίνεται να έχει φύγει, όμως δεν είναι έτσι, έχει κρυφτεί μόνο ώστε, όταν κοιμάμαι, να έρθει και πάλι να με ξυπνήσει.

Ανοίγω τα μάτια.

Κοιτάζω τον τοίχο απέναντι: 6:26.

Δε νομίζω ότι σήμερα θα μπορέσω να ξανακοιμηθώ.

Θυμάμαι όλα όσα συνέβησαν τις εβδομάδες πριν από το ατύχημα, αλλά τίποτε απ' όσα συνέβησαν έπειτα από τη στιγμή εκείνη. Μου έρχονται, πού και πού, κάποιες αισθήσεις: ότι πνίγομαι στο νερό, ότι πετάω στον ουρανό, ότι κάποιος μου βάζει φωτιά μέσα από το στόμα, ότι ένας ήχος γεμίζει τα πάντα.

Και μετά ξυπνάω εδώ, σε αυτό το κρεβάτι, σε αυτό το δωμάτιο. Μου είπαν ότι κοιμόμουν δύο μέρες.

Αλλά τα πριν από το ατύχημα... τα θυμάμαι όλα, και συ-

νειδητοποιώ πώς έχει αλλάξει η ζωή μου μέσα σε λίγους μήνες. Ήταν σαν ατελείωτο τρενάκι του τρόμου. Το ταξίδι όμως τελείωσε, τελείωσε πριν από πέντε μέρες.

Από τότε που έγιναν όλα δεν έχει πάψει να έρχεται κόσμος να με δει. Έχουν περάσει από εδώ κάμποσοι φίλοι, αυτοί που είχα πάντα αλλά και άλλοι, που δεν ήξερα καν πως έχω. Έχουν έρθει επίσης και πολλοί συγγενείς, αν και κάποιους δε θυμάμαι να τους έχω δει ποτέ στη ζωή μου.

Και κυρίως έχουν έρθει όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που μέχρι τότε δεν μπορούσαν να με δουν, αλλά, μαθαίνοντας ότι είμαι είδηση, θέλησαν να επιβεβαιώσουν ότι ναι είναι αλήθεια, ότι είμαι και πάλι ορατός.

Α, και φυσικά έχουν έρθει και πολλοί δημοσιογράφοι, μεταξύ των οποίων και τηλεπαρουσιαστές, αλλά δεν τους επέτρεψαν να μιλήσουν μαζί μου. Ξέρω ότι έχω βγει σε πολλά δελτία, σε εφημερίδες, στο ραδιόφωνο, σε τηλεοπτικές εκπομπές... αλλά δεν έχω καταφέρει να δω ούτε να ακούσω τίποτα, δε με άφησαν.

Είναι περίεργο που ακριβώς τώρα, που είμαι και πάλι ορατός, νιώθω πιο πολύ χαμένος.

6:46.

Το φως έχει ήδη αρχίσει να μπαίνει από το παράθυρο κι αυτό σημαίνει ότι σύντομα όλα θα μπουν σε λειτουργία. Κι εγώ θα είμαι εδώ, ακόμα μια μέρα. Και το χέρι θα είναι επίσης εδώ, να μου σφίγγει το πόδι, ή το χέρι, ή την παλάμη, αλλά θα είναι εδώ, γι' αυτό μπορώ να είμαι σίγουρος.

* * *

Το πρόσωπο με την ουλή στο φρύδι

Είναι επίσης 6:46 στο δωμάτιο ενός διαμερίσματος που βρίσκεται στο κέντρο της πόλης. Εκεί, πάνω στο κρεβάτι, υπάρχει ακόμα ένα κορμί που δυσκολεύεται να κοιμηθεί σχεδόν όσο δυσκολεύεται να μείνει ξύπνιο. Τύψεις.

Σηκώνεται, πηγαίνει στο μπάνιο αθόρυβα και κοιτάζει το πρόσωπό του στον καθρέφτη. Κοιτάζει το δεξί του φρύδι, αυτό που έχει μια μικρή ουλή, την αγγίζει με τα δάχτυλά του και θυμάται πώς την απέκτησε: πριν από πολλά χρόνια, σε ένα πάρκο, δύο ποδήλατα, ένας αγώνας.

Και καθώς θυμάται εκείνη τη στιγμή, τα μάτια του αρχίζουν να υγραίνονται γιατί εδώ και αρκετούς μήνες αυτό το μικρό σημάδι στο πρόσωπό του είναι το μόνο που τους ενώνει.

Βγαίνει από το μπάνιο και επιστρέφει στο δωμάτιο.

Εδώ και πέντε μέρες διστάζει αν θα πει κάτι ή αν θα παραμείνει βουβός, όπως έκανε μέχρι τώρα, μην ξέροντας αν ήταν δειλός ή αν αυτός ήταν ο τρόπος για να επιβιώσει.

Πήγε να τον δει στο νοσοκομείο, αλλά μόλις που μίλησαν. Ήταν μια πολύ άβολη κατάσταση, σαν να συναντιέσαι ξανά με κάποιον που δεν ξέρεις αν τον έχεις αποχαιρετήσει, πολύ περίεργο.

Έπειτα από τόσα χρόνια φιλίας, ξαφνικά, αντικρίζοντας

ο ένας τον άλλο πρόσωπο με πρόσωπο δεν ήξεραν πώς να κοιταχτούν, τα σώματα ήταν τα ίδια αλλά οι λέξεις δε βρίσκονταν πια.

«Γεια», είπε μόλις τον είδε, προσπαθώντας να κρύψει το σοκ που του προκάλεσε εκείνο το ξυρισμένο κεφάλι, τα τραύματα στο πρόσωπο και ο ορός στο χέρι του.

«Γεια», του απάντησε.

«Πώς είσαι;» τον ρώτησε ξανά, σαν κάποιος που ανακοινωνεί ότι ο ουρανός είναι μακριά, ότι το χιόνι είναι άσπρο ή ότι κάνει κρύο τον χειμώνα.

«Εντάξει, κάπως καλύτερα...»

«Κοίτα, σου έφερα αυτό». Και το σώμα με την ουλή στο φρύδι τού δίνει ένα πακέτο.

«Ευχαριστώ», απάντησε ενώ το άνοιγε...

Και η σιωπή μεγάλωσε τόσο που για λίγα λεπτά το μόνο που ακουγόταν ήταν το χαρτί περιτυλίγματος να τσαλακώνεται στα χέρια του. Μια άβολη σιωπή, από αυτή που όλοι θέλουν να λάβει τέλος αλλά κανένας δεν ξέρει πώς να τη σπάσει.

«Δε νομίζω να τα έχεις αυτά;» είπε τελικά το σώμα με την ουλή στο φρύδι.

«Όχι, δεν τα έχω, σ' ευχαριστώ πολύ», είπε ψέματα κοιτάζοντας το περιεχόμενο του πακέτου.

* * *

Κοιτάζω ξανά αυτό το χέρι, ένα χέρι που δεν έχει σταματήσει να με σφίγγει τις πέντε νύχτες που βρίσκομαι εδώ.

Πιστεύω ότι το κάνει γιατί εξακολουθεί να φοβάται πως, ανά πάσα στιγμή, θα γίνω ξανά αόρατος και δε θα μπορεί να με βρει. Νομίζω ότι έτσι, έχοντας συνέχεια το χέρι στο πόδι μου, τουλάχιστον ξέρει πού είμαι.

Ένα χέρι που το χρειάζομαι κι εγώ, γι' αυτό, κάθε βράδυ, όταν το αντιλαμβάνομαι, στην αρχή τρομάζω, αλλά μετά καταλαβαίνω ότι το έχω ανάγκη· έχω ανάγκη να ξέρω ότι, αν εξαφανιστώ και πάλι, τουλάχιστον κάποιος θα ξέρει πού βρίσκομαι.

Βγάζω το χέρι μου και το ακουμπάω πάνω στο δικό της, και νιώθω το ζεστό δέρμα, και το σφίγγω, και νιώθω τους χτύπους της καρδιάς της στα δάχτυλά της... Και της λέω με σιγανή φωνή κάτι που ποτέ δε θα τολμούσα να της πω αν ήταν ξύπνια: «Μαμά, σ' αγαπώ».

* * *

ΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΥΧΗΘΕΙ ΠΟΤΕ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΟΡΑΤΟΣ;

ΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΥΧΗΘΕΙ ΠΟΤΕ
ΝΑ ΠΑΥΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ;

«Το πρόβλημα είναι πως ποτέ δεν κατάφερα να ελέγξω απόλυτα τη δύναμη αυτή: κάποιες φορές, όταν ήθελα πιο πολύ να είμαι αόρατος, τότε με έβλεπε περισσότερος κόσμος, ενώ, αντίθετα, όταν ήθελα να με δουν όλοι, τότε το σώμα μου αποφάσιζε να εξαφανιστεί».

Συναισθηματικό, συγκινητικό, διαφορετικό...

Το ΑΟΡΑΤΟΣ αφηγείται, μέσα από τα μάτια ενός παιδιού, μια ιστορία που θα μπορούσε να είναι δική μου ή δική σου.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr

Από 12 ετών

ISBN: 978-618-01-5666-6

9 786180 156669

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29308